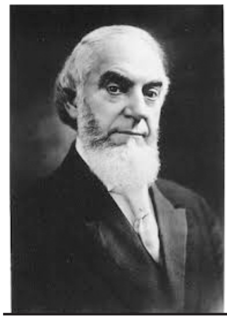

The Trumpet of the Seventh Angel
ஏழாம் தூதனின் எக்காளம்

1879 -1916 ரீ–பிரிண்ட்ஸ் தமிழாக்கம்
மலர்–1. இதழ்–1. ஜனவரி–மார்ச் 2015

R5603

Righteous and Unrighteous Anger
நீதியான கோபமும் அநீதியான கோபமும்

"அன்பு சினமடையாது" 1 கொரி. 13:5

இந்த தலைப்பு வசனம் எழுதப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தில் அப். பவுல், அன்பு என்கிற குணத்தை அப்பியாசப்படுத்தி, அபிவிருத்தி பண்ணுவது மிக முக்கிய தேவை என்று கூறுகிறார். இந்த அன்பு என்கிற குணம் இல்லாமல் நாம் எதை அடைந்தாலும் நாம் தேவனுடைய பார்வையில் ஒன்றுமில்லை. அன்பு சினமடையாது என்று இந்த வசனத்தில் அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார், சினமடையாது என்கிற வார்த்தையை பவுல் இங்கு ஒரு வித்தியாசமான பொருளில் பயன்படுத்துகிறார். "அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் நாம் ஏவப்படும்படிக்கு ஒருவரையொருவர் கவனிக்க வேண்டும்" என்று கூறுகிறார். (எபி. 10:24) இந்த வசனம் நற்கிரியைகளை தூண்டவும், மற்றவர்களிடம் அன்பு செலுத்தவும், நீதியின் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்த பழகவும் போதிக்கிறது. எனினும் இன்றைய பாடத்தின் சிந்தனை கோபமூட்டுதல் ஆகும். அன்பு சீக்கிரத்தில் சினமடையாது, நீடிய பொறுமையை கடைபிடிக்கும்.

சினமடைதல் அன்பின் குணமல்ல என்று நாம் சொல்லலாம். நீதியான கோபம் – நீதியின் கொள்கை மேல் உள்ள அன்பினால் பொறுப்புடன் கூடிய கோபம் – அன்புடன் ஒவ்வாததாக இருக்கிறது. "தேவன் அன்பாக இருக்கிறார்" என்றும் "அவர் பாவியின் மேல் அனுதினமும் சினங்கொள்கிறார்" என்றும் வேதம் கூறுகிறது. அவரது கோபம் பாவத்திற்கு எதிராக நீதியாக கொண்டுள்ள கோபமாகும்.

தேவனுடைய நீதியான கோபம்

நமக்கு முன் உதாரணமாக தேவனைப் பார்க்கும்போது மனித உயிரினங்களின் மேல் அவரது அன்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டதையே நாம் காண்கிறோம். தூதர்களுக்கு அவர்களுக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை கொடுத்திருந்த அதே தேவ அன்பே மனுக்குலத்திற்கும் ஏதேன் தோட்டத்தில் அவர்களுக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும், நித்திய ஜீவனையும் கொடுத்திருக்கிறது. பாவம் வந்தபோது, அன்பு பின்வாங்குகிறது. வேறுவிதமாக சொல்வோமேயானால், தேவனுடைய விசேஷித்த குணமாகிய நீதி அங்கே வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பாவத்திற்காக மனுக்குலத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட இந்த தண்டனை நல்லதாக இருந்தது. ஏனெனில் உலகத் தோற்ற முதல் தேவன் மனிதனின் விழுதலை முன்னறிந்து அவனது மீட்பை விலைக்கிரயமாக வாங்கியிருந்தார். மரண தண்டனையில் கூட மனிதன் மே–ருந்த தேவனுடைய அன்பு உறுதியாயிருந்தது, ஆனால் தேவன் பாவத்திற்கு விரோதமாக இருக்கிறார். அவரது கட்டளை மீறப்பட்டபோது, அன்பு அல்லது அன்பின் உருவாயிருக்கிற அவர் நீதியான கோபத்திற்கு தூண்டப்பட்டார்.

இதுபோலவே தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட ஜனங்களாகிய யூதர்களுக்கு விரோதமாக அவரது நீதியான கோபம் தூண்டப்பட்டது. எரேமியாவிடம் அவர் கூறியதாவது: "அவர்கள் எனக்கு கோபமுண்டாக்கினது என்ன?" (எரே. 8:19) தேவனுடைய கோபத்தை குறித்து அநேக வேத வசனங்கள் கூறுகின்றன. அந்தக்கோபம் பாவத்திற்கு எதிராக எப்பொழுதும் எரிகிறதாயிருக்கிறது. அது ஆறாயிர வருட காலமாக உலகின்மேல் இருந்துவருகிறது. மரண தண்டனைக்குள்ளான உலகத்திற்கு எதிரான இந்த கோபத்தினால் தேவ அன்பு எந்த வகையிலும் பங்கப்படவில்லை. ஆகையால் அன்பானது நீதியாக கோபத்திற்கு தூண்டப்படக்கூடும். நீதிக்கு முழுமையாக இசைந்திராத இப்படிப்பட்ட உணர்வுகளுக்கு, நீதியை தமது சிங்காசனத்திற்கு ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள தேவன் இடங்கொடுக்கிறதில்லை, ஆனாலும் தண்டனைக்குட்பட்ட இந்த மனுக்குலத்தின் விடுதலைக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறார். தேவனுடைய அன்பு அவரது விழுந்துபோன சிருஷ்டிகளுக்காக இந்த ஏற்பாடுகளை செய்திருக்கிறது.

தேவ அன்பு கொஞ்ச காலம் நிறுத்திவைக்கப்பட்டது

ஆனால் அன்பானது சுலபமாகவோ, அநீதியாகவோ

கோபமூட்டப்படுவதில்லை. ஆதிபிதாவாகிய ஆதாமினால் வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்ட கிரியையே தேவ கோபத்தை தூண்டியது. தாயாகிய ஏவாள் வஞ்சிக்கப்பட்டதால் உலகம் தண்டனைக்குள் வரவில்லை. முழு அறிவோடு செய்யப்பட்ட ஆதாமின் பாவமே, தேவ கோபத்தை வரவழைத்து மனுக்குலத்திற்கு மரண தண்டனையை பெற்றுத் தந்தது. இந்த ஆறாயிர வருட பாவ காலத்தில் தேவனுடைய அன்பு கொஞ்ச காலம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது, சொல்லப்போனால் பின்வாங்க தூண்டப்பட்டது.

ஆனால் இந்த காலத்தில் தேவனுடைய குணலட்சணங்கள் மாறவில்லை. மனிதன் விழுந்துபோனதி—ருந்து இருக்கும் கொடூரமான நிலைமைக்கு தேவன் காரணமல்ல, தேவனிடத்தில் இருக்கும் அன்போ, நீதியோ பாவத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை, "பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்." (ரோம. 6:23) மரணத்துடன் அதன் இயற்கையான பலனாக செல்கின்ற ஒவ்வொன்றும் அந்த தண்டனையின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. தம்முடைய வல்லமையால் மனுக்குலத்தின் நன்மைக்காக இவையெல்லாம் நீக்கப்படும் என்பதை அறிந்தே தேவன் இந்த நிலைமைகளை அனுமதித்திருக்கிறார். பாவம் இந்த பூமியின்மேல் கொண்டுவந்த கேடு நாசத்திற்கு தேவனுடைய பெரிய எதிராளியே காரணமாக இருக்கிறான். மனுக்குலத்திற்கு நன்மையுண்டாகும் பொருட்டு நீதியின் மகா எதிராளியாகிய சாத்தானை தேவன் நசுக்குவார். (எபி. 2:14)

குறித்த காலம் வரும்போது, கொஞ்சகாலம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தேவனுடைய அன்பு மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்தபடும். மனுக்குலத்திற்கு மீட்பராக தமது ஒரே பேறான குமாரனை சுமார் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு அனுப்பியபோது அன்பு வெளிப்பட்டது. அவர் பூமிக்கு வந்து அவரது ஜீவனை மனித பாவத்திற்கு மனமுவந்து கொடுத்தார். தேவனுடைய குமாரனுக்கு மணவாட்டியாகும்படி ஒரு வகுப்பாருக்கு, சபையை கூட்டிச் சேர்க்க அழைப்பு சென்றது. இந்த வகுப்பார் தான் ஆதாமின் சந்ததியை இரட்சிக்கும் வேலையில் அவருடன் இருப்பார்கள். இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில், இந்த சபை கூட்டி சேர்க்கப்பட்டு, குறித்த காலத்தில் ராஜ்ய மகிமையில் உயர்த்தப்படும். பிறகு தேவனுடைய அன்பு மனுக்குலத்திற்கு வெளிப்படும். தேவனுடைய நிபந்தனைகளின் கீழ் ஜீவனை பெற்றுக்கொள்ள விருப்பம் உள்ள மானிடர் அனைவரையும் தேவனுடைய ராஜ்யம், பாவம், சீரழிவு மற்றும் மரணத்தி—ருந்து ஆண்டவருடைய மகிமை மற்றும் ஒளியினிடத்திற்கு வழிநடத்தும்.

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் விசேஷித்த ஆபத்து

இப்போது வெகு சீக்கிரத்தில் வரயிருக்கிற மகா பெரிய இரட்சிப்பின் வேலைக்கு நாம் உண்மையிலேயே தகுதியுள்ளவர்களாயிருக்கும்படி தேவனுடைய பிள்ளைகளாக நாம் எப்படி ஆவலுள்ளவர்களாய் விழிந்திருந்து ஜெபிக்க வேண்டும்! நம்மிடத்தில் அன்பு போதுமான அளவு பலமுள்ளதாக இல்லாதிருக்கும் ஆபத்து இருக்கிறது. வீழ்ச்சியின் காரணத்தினால் பாவம் மற்றும் சுயநலம் ஆகியவை உலகத்தில் பிரதானமான செல்வாக்காக இருக்கும்படி வந்திருக்கிறது. இவை ஆறாயிரம் வருடங்களாக கிரியை செய்து, மனிதனை அன்பு, இரக்கம், சகோதர அன்பு, நீடிய பொறுமை ஆகியவைகளில் மிகவும் குறைவுள்ளவனாக ஆக்கியிருக்கிறது. இப்பொழுது கோபம், பொறாமை, பகைகள், சண்டைகள் ஆகியவைகளில் அன்பைக் காட்டிலும் அதிக முன்னேற்றம் உடையதாக இருக்கிறது. தேவன் நம்மை தம்முடைய குடும்பத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது நமக்கு தேவையான முதலாவது குணம் அன்பு என்று கூறுகிறார். அன்பு நமது இருதயத்திலும், சிந்தனையிலும் வளர வேண்டும், மேலும் அது நமது சிந்தனை, வார்த்தைகள் மற்றும் கிரியைகளில் ஊடுருவ வேண்டும்.

விழுந்துபோன நமது சரீரம், காணக்கூடாத "ஆகாயத்து அதிகார பிரபுவின் " உதவியுடன் இந்த தேவையான நிலையை அடைவதை தடுக்கும்படி முயற்சி செய்யும். மேலும் இதை அடைந்த பிறகு, புது சிருஷ்டியாகிய நாம் இந்த நிலையி—ருந்து பின்வாங்க அதிகமான அழுத்தம் நமக்கு சில சமயங்களில் கொடுக்கப்படும். அவ்வப்போது தேவனுடைய பிள்ளைகள் மற்ற சகோதரரர்களோடு கூட தங்களது ஆவிக்குரிய நலத்திற்கும், ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைக்கும் கூட ஆபத்து வருகிற அனுபவத்தைப் பெறுகிறார்கள். அந்தகார சக்திகள் அவர்களது உணர்வுகளையும், மன எழுச்சிகளையும் தாக்கி அவர்களது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையி—ருந்து வழிவிலக வைக்க முயற்சிக்கின்றன. அவன் தன் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் ஆபத்தான கட்டத்திற்கு வருகிறான். அவன் முன்னேறவோ அல்லது பின்வாங்கவோ வேண்டும். அவனால் அங்கேயே நிற்க இயலாது. போராட்டம் அங்கே நடக்கிறது. இந்த கடுமையான சோதனை ஒரு படிக்கல்லாக இருந்து அவனை தேவனிடம் நெருங்க வைக்குமா அல்லது அது ஒரு தடுக்க—ன் கல்லாக இருந்து கவிழ்த்துவிடுமா?

இப்படிப்பட்ட இக்கட்டான வேளையில் ஜெபம் ஒன்றே புக—டம். தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குரிய மனோதிடத்தை சோதிப்பதற்கே இந்த சோதனைகளை தேவன் அனுமதிக்கிறார். அனுகூலமற்ற வெளிச்சத்தில் அன்பான சகோதர, சகோதரியைப் போல இந்த காரியத்தை எதிராளியானவன் நமது போராட்டமான உள்ளத்திற்கு

முன்பாக வைத்து முயற்சிப்பான். எதிராளியானவன் தவறான ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்க சொல்– நமது மனதை வஞ்சிப்பான். நம்முடைய மாம்சமும் இந்த காரியத்தைக் குறித்த தீர்மானத்துக்கு தக்கவாறு இயங்குகிறது. நமது சிந்தனையிலும் இருதயத்திலும் ஒரு தற்கால பாதுகாப்புக்கான இப்படிப்பட்ட யோசனையை மறுப்பதே பாதுகாப்பான செயல். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் தேவனுடைய உதவியையும், சகிப்பதற்கான பலத்தையும் தேவனிடம் கேட்பதுதான் நல்லது. மேலும் இந்த அவசர காலத்தில் அவரது வசனத்தில் இருந்து ஆலோசனை தேடுவதும்தான் நல்ல ஒரு செயல். நாம் அடிக்கடி பாடுகிற துதிப்பாட–ன் வரிகளை நாம் நினைவுப்படுத்துவோமாக.

"சோதனைக்கு இடங்கொடுக்காதே,
ஏனெனில் அது பாவத்துக்கு இடங்கொடுக்கும்;
ஒவ்வொரு வெற்றியும் உனக்கு உதவிடும்
மற்றவைகளை ஜெயிப்பதற்கு.
தைரியமாக முன்னோக்கி போரிடு,
தவறான ஆசை குறையும்;
எப்போதுமே இயேசுவை நோக்கிக்கொண்டிரு,
அவர் உன்னை முழுவதும் தாங்குவார். "

"மன்னியுங்கள், அப்பொழுது நீங்களும் மன்னிக்கப்படுவீர்கள் "

ஆகையால் சகோதரரே, பிரியமுள்ளவர்களாயும் ஒருவரையொருவர் தாங்குகிறவர்களாயும் இருங்கள். நமது சொந்த பலவீனங்களையும், குறைகளையும் நினைத்து, வார்த்தைகளிலும், கிரியைகளிலும் இயற்கையான சுபாவங்களிலும், ஒருவொருக்கொருவர் பிரியமுள்ள கட்டுமானத்தை போட தேடுங்கள், வாழ்க்கையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் கறையுள்ளவர்கள் என்பதை நினைவுகூறுவோமாக. நம்மை வருத்தப்படுத்துகிற சகோதரர்களில் அநேகர் தங்கள் முந்தைய வாழ்க்கையில் வழிவழியான சுபாவங்களையும், சூழ்நிலைகளையும் உடையவர்களாயிருந்திருப்பார்கள். இவைகளை நாம் அறியாதவர்களாயிருக்கிறோம். அறிந்தோமானால் நாம் அவர்கள் மேல் மிகவும் இரக்கமுள்ளவர்களாயிருப்போம். மற்றவர்களுக்கு எரிச்சலூட்டுகிற, சில பலவீனங்களும், பழக்கவழக்கங்களும் நம்மிடமும் இருக்கிறது என்பதை நாம் அறியாதிருக்கிறோம் என்பதை நாம் நினைவு கூருவோமாக, மற்ற சகோதரரிடமிருக்கிற குறைகளையும், குற்றங்களையும் கண்டுபிடிப்பதைக் காட்டிலும் நம்மிடம் உள்ள குறைகளையும், குற்றங்களையும் மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் கவனிக்க வேண்டும்.

"சகலவிதமான கசப்பும், கோபமும், மூர்க்கமும், கூக்குரலும், தூஷணமும், மற்ற எந்த துர்க்குணமும் உங்களைவிட்டு நீங்கக்கடவது. ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும் மன உருக்கமாயும் இருந்து கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் உங்களுக்கு மன்னித்ததுபோல, நீங்களும் ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள். " (எபே. 4:31:32) "ஆகையால், நீங்கள் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட பரிசுத்தரும், பிரியருமாய் உருக்கமான இரக்கத்தையும், தயவையும் மனத்தாழ்மையையும், சாந்தத்தையும், நீடிய பொறுமையையும் தரித்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் தாங்கி, ஒருவர்பேரில் ஒருவருக்குக் குறைபாடு உண்டானால், கிறிஸ்து உங்களுக்கு மன்னித்தது போல ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள். இவையெல்லாவற்றிலும், பூரண சற்குணத்தின் கட்டாகிய அன்பைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள். தேவ சமாதானம் உங்கள் இருதயங்களில் ஆளக்கடவது, இதற்கென்றே நீங்கள் ஒரே சரீரமாக அழைக்கப்பட்டீர்கள்; நன்றியறிதலுள்ளவர்களாயுமிருங்கள். கிறிஸ்துவின் வசனம் உங்களுக்குள்ளே சகல ஞானத்தோடும், பரிபூரணமாக வாசமாயிருப்பதாக. " (கொலோ. 3:12–16)

இப்படிப்பட்ட ஒரு போராட்டத்தில் தேவனுடைய பிள்ளை வெற்றி பெற்றிருந்தால், மேலும் உறுதியான முயற்சியினாலும், ஜெபத்தினாலும் தேவனுடைய கரம் அவனுக்கு விடுதலையை கொண்டு வந்திருக்குமேயானால், சோதனை வரும்முன் இருந்ததைக் காட்டிலும் இப்போது அவன் ஒரு பலமான கிறிஸ்தவனாக இருக்கிறான். இடுக்கமான பாதையில் ஒரு நீண்ட அடியை எடுத்து வைத்திருக்கிறான், பலமாக தேவனை பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். மேலும் இது அவனை அடுத்த சோதனையில் வெற்றிக் கொள்ளச் செய்யும். ஆனால் ஒவ்வொரு தோல்வியும், தேவனுடைய பிள்ளையை பலவீனமுள்ளவனாகவும், பொல்லாத சேனைகள், எதிரியானவன், மற்றும் அவனது சொந்த மாமிசத்தால் வருகிற பலமான தாக்குதல்களை எதிர்க்க முடியாதவனாகவும் ஆக்குகின்றது.

கிறிஸ்துவின் சபை சம்பந்தமாக அன்பைக் குறித்துப் பேசும்போது, அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதாவது: நாம் கர்த்தரை பிரியப்படுத்தவேண்டும் என்றால் இந்த கிருபையில் நாம் அதிகமாக வளர வேண்டும். இந்த குணத்தை பெருமளவில் பெற்றிருக்கிறவர்கள் சீக்கிரமாக கோபமடையமாட்டார்கள், உடனே எதிர்க்கமாட்டார்கள், தங்களது உரிமைகளும், கௌரவமும் மீறப்படுமோ என்று பயந்து மிகவும் விழிப்பாய் இருக்கமாட்டார்கள். குறைவான அன்புள்ளவர்கள் சீக்கிரத்தில் கோபப்பட்டு தீங்கு செய்வார்கள், நமக்கு உதவுகிறவரை நோக்கிப்பார்த்து, சுயத்தை தாழ்த்தி அதை சிலுவையில் அறைகிற வேலையை சுறுசுறுப்பாக தொடருவோமாக. நமது கர்த்தர் பாராட்டுகிற அன்பு நீடிய பொறுமையாகும். ஆகையால் நீதியான பொறுப்புடன் கூடிய

கோபத்திற்கு இடமில்லை என்று இது பொருள்படாது, பெரிய அநீதியை பார்க்கும்போது ஒரு நீதியான கோப உணர்ச்சி இருக்கவேண்டும். ஏன்? ஏனெனில் அநீதி தவறானது, அநீதி தெரிந்து, அறிந்து செய்யப்படும்போது தேவன் கோபம் கொள்கிறார். எனவே தேவனுடைய பிள்ளைகள் அநீதியின் மேல் இரக்கங்கொள்ளக்கூடாது.

அன்பு நீதியோடு இணைந்தது

நீதி என்கிற குணத்தை தேவனுடைய பிள்ளைகள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக வளர்க்காவிட்டால், நீதியை பாராட்டாத (மதிக்காத) ஒரு மனோபாவத்திற்கு போய்விடுவார்கள். ஆனால் நாம் எது சரி, எது தவறு என்று தீர்மானிக்கும்போது, நாம் இன்னும் மேலே சென்று அன்பு, இரக்கம் மற்றும் தயவு போன்ற குணங்களை ஜாக்கிரதையாக வளர்க்க வேண்டும். எதுவெல்லாம் நீதி, அன்பு என்று தான் மதிப்பீடு செய்வதுதான் சரி, மற்றவர்கள் மதிப்பீடு செய்வது முற்றிலும் தவறானது என்று யாரும் கூறுமுடியாது. அதுவும் பிரத்தியேகமாக மற்றவர்கள் என்பது நம்மைப்போன்று கிறிஸ்துவுக்குரிய குணலட்சணங்களை அபிவிருத்தி செய்ய நினைக்கிற ஒரு கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சகோதரனாகவோ, அல்லது சகோதரியாகவோ இருக்கும் பட்சத்தில் நம்முடைய கருத்துக்கள் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்காது. எனவே நமது கருத்துதான் சரியானது என்றும் மற்றவர்களது கருத்து தவறானது என்றும் அருதியிட்டுக் கூறமுடியாது. எனவே நமது கருத்து தவறானதாக இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. நீதி, அன்பு குறித்த போதனைகள் தனக்கு இனி தேவை இல்லை, தனது சகோதரனுக்குத்தான் தேவை என்று கூறுகிற அளவுக்கு கிறிஸ்துவின் பின்னடியார் எவரும் அந்த அளவுக்கு அபிவிருத்தி அடையவில்லை. சகோதரர்களுடனான நமது அனுபவத்தில், மற்றொரு சகோதரனிடத்தில் குற்றம் இருப்பதாகக் காணப்பட்டால், நாமே நமக்குள் இப்படியாகக் கூறுவோமாக: இங்கே ஒரு சகோதரர் என்னைக் காட்டிலும் அனுகூலம் அற்றவராக (துரதிருஷ்டசா–யாக) இருக்கிறார். ஆவியின்படி அவர் என் சகோதரராக இருக்கிறார். அவர் தவறு செய்பவராக எனக்குக் காணப்படுகிறார், ஒரு வேளை அவர் தான் செய்வது தவறு என்று அறியாதிருப்பதினால், நான் அவர்மேல் பரிதாபப்படுகிறேன் அல்லது என்னுடைய கணிப்பு தவறானதாக இருக்கலாம். என்னுடைய கண்ணோட்டத்தில் இந்த விஷயத்தை அவர் பார்ப்பாரானால் அவர் வேறு விதமாக செய்திருக்கலாம். நான் அவரை நியாயந் தீர்க்கமாட்டேன். அதை சர்வ வல்ல தேவனிடம் விட்டுவிடுவேன். ஏனெனில் அவரே மிகச் சரியாக நியாயந் தீர்ப்பார், மேலும் இந்த அதிகாரம் அவருக்கே உரியது. (1கொரி. 4:5)

சகல மனிதரிடமும் அனுதாபம்

தேவன் பாவத்திற்கு அனுதாபம் காட்டுகிறவரல்ல; ஆனால் பாவிகளின் மேல் இரக்கங்காட்டுகிறவர். பாவிகளை இரட்சிப்பதற்காக தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனையே தந்திருக்கிறார். மனுக்குலத்தை உயர்த்துகிற வேலைக்காக அவர் ஓராயிரம் வருடத்தை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார். நாம் அநீதியை கவனிக்கிறோம், கவனிக்க வேண்டும். கண்டிப்பதோ அல்லது தண்டிப்பதோ நமது அதிகார வரம்புக்கு உட்பட்டதல்ல. நாம் “காலத்துக்கு முன்னே யாதொன்றைக் குறித்தும் தீர்ப்புச் சொல்லக்கூடாது.” நமது நீதி சம்மந்தப்பட்ட புலனை அதிரச் செய்கிற கிரியைகளை நாம் பார்க்கிறோம். நாம் நமக்குள்ளேயே சொல்–க்கொள்ள வேண்டியதாவது: இது குற்றமான ஒரு செயல் என்று நம்புகிறேன்; குற்றமிழைத்தவருடன் இதை தீர்த்து வைப்பது எனது வேலையல்ல. அந்த நபருக்கு அந்த குற்றத்தில் எந்த அளவிற்கு பொறுப்பு இருக்கிறது என்பதை தேவன் அறிவார்; நான் அறியேன். ஒரு அனுதாப நிலையில் இருந்துக்கொண்டு அவனை முடிந்தவரை கவனிப்பதுதான் எனது கடமை ஆகும். எனது சக்திக்கேற்றவாறு, எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவனை நல்வழிப்படுத்த உதவுவதுதான் எனது கடமையாகும். ஆனால் நான் இந்த விஷயத்தில் “சர்ப்பத்தைப் போல வினாவுள்ளவனாகவும், புறாவைப் போல கபடற்றவனாகவும்” இருக்க வேண்டும். அந்த நடத்தை தவறானதுதான், ஆனால் அந்த நபர் எந்த அளவுக்கு அதற்கு பொறுப்பு என்பதை என்னால் அறிய முடியாது.

எனவே வீழ்கையினால் அகில உலகமும் மிகவும் துன்பத்தில் இருக்கிறது என்பதை அன்பானது கவனித்துப் பார்க்கிறது. அன்பு சொல்கிறது: எல்லோரிடமும் அன்பாயிரு; சாந்தமாயிரு; தாங்குகிறவனாயிரு. நாம் பாவம், வேதனை, வியாதி, மரணம் உள்ள உலகில் இருக்கிறோம் என்பதை எப்பொழுதும் நினைவு கூறவேண்டும். இந்த கருத்தி–ருந்து பார்க்கும்போது, அன்பு சீக்கிரத்தில் சினமடையாது, மற்றவர்களை இரக்கத்துடனும் அனுதாபத்துடனும் பார்க்கிறது. எனவே “பிரியமானவர்களே கறை, திரை முதலானவைகள் ஒன்றும் இல்லாமல்” (எபே. 5:27) நாம் பிதாவிடம் ஒப்புக் கொடுக்கப்படும்படியாக அவருடைய கிருபையினால் பரிபூரணமும் முழுமையும் அடையும் வரை, நம்முடைய மகிமையுள்ள தலைவராகிய கிறிஸ்துவுக்குள் வளருவோமாக; ஆமென்.